

Hun maatte besværlig bane sig Vej gennem Sværmen, og nu mødte der hende et Syn, der fik hende til at standse.

Derinde paa en stor, halvmørk Ventesals Gulv laa eller sad flere Hundrede af samme Slags fantastiske Pjalteskikkelser, som hun havde set paa Perronen: Mænd, Kvinder og Børn, graaskæggede Oldinge og Patteglutter, der laa ved Moderens Bryst. Nogle var næsten nøgne; mange havde blodige Bind om Panden eller Hænderne; alle var de gustne, udtærede og tilsmudsede, som havde de vandret dagevis i Sol og Støv. Det faldt straks i Øjnene, at den store, brogede Skare, hvori kun Kvindernes hvide Hovedklæder skabte en vis Ensartethed, var grupperet slægtsvis og havde samlet sig om Familieoverhovederne, af hvilke de fleste var smaa, sortøjede Mænd, klædt i lange Kaftaner med Bælte omkring Livet. Alle havde de Stave hos sig og et eller andet Drikkekar ved Bæltet. Mange af dem syntes overhovedet ikke at eje andet. Nogle medførte dog lidt Køkkentøj; og enkelte Steder saae man Børnene sidde trofast og vaage over nogle sammensnørede Bylter, der aabenbart indeholdt Familjegods.

Jakobe stod i allerførste Øjeblik ganske uforstaaende overfor hele dette Oprin. Da greb hun sig med eet til Hjertet. Hun havde i Halvmørket derinde faaet Øje paa et Par jødiske Herrer med hvide Mærker om Armen, der sammen med nogle Damer gik omkring og uddelte Klæder og Mad. I det samme forstod hun alt. Mens hun grebes af Svimmelhed, gik det op for hende, at hvad hun her saae for sig, var et af de mange Tog af fordrevne russiske Jøder, som i det sidste halve Aar var bleven ført gennem Tyskland for at indskibes til Amerika. Hun havde den hele Sommer læst i Aviserne om disse Skarer af Flygtninge, der endnu var halvvilde af Rædsel over de Skændelsgerninger, som Pøblen under Myndighedernes Ligegyldighed eller ligefremme Tilskyndelse havde øvet imod dem. Der havde staaet, at man om Natten havde svedet Jødernes Huse af over Hovedet paa dem, udplyndret dem indtil den nøgne Krop, skændet deres Kvinder, stenet gamle Folk og slagtet Børn, saa Rendestenene havde været røde af Blod, . . . hun havde hver Dag læst derom,